

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

МІЙ БАТЬКО І GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — ОСОБИСТИЙ АРХІВ

Мій батько помер у квітні 2025 року.

Відтоді не минуло й дня, щоб його присутність не промайнула в моїх думках.

Смерть забирає людину з кімнати.

Вона не забирає її з розмови.

Що старшим я стаю, то більше знаходжу частинок його, захованих у мені самому.

Жести. Мовчання. Реакції. Манера дивитися на людей.

Спадок, що має значення, — це ніколи не гроші.

Це визнання.

Коли я був молодим, він дивився на мене і казав, що я здатен на речі, які йому самому були недосяжні.

Я думав, що він кепкує з мене.

Я думав, що батьки кажуть таке, бо батькам належить вірити в неможливе щодо своїх синів.

Тепер я розумію.

Він не робив мені компліментів.

Він позичав мені впевненість, якої я ще не заслужив.

Він бачив дороги, яких я не бачив.

Двері, про існування яких я не знав.

Можливості, які я десятиліттями намагатимуся відкрити.

Ми були батьком і сином.

Потім ми стали друзями.

Такими друзями, що чесно говорять про життя, жінок, перемоги, приниження і мрії.

Потім ми стали колегами.

Змовниками, пов'язаними роботою, кров'ю і впертою відмовою приймати звичайні межі.

Понад усе інше, у нас було спільне прізвище.

Прізвище, яке тепер живе не тому, що записане в документах, а тому, що ввійшло в наратив.

Увійшло в пам'ять.

Увійшло в GilletteNarrative.

Іноді в мене дивне відчуття, що він і досі дивиться.

Не як суддя.

Не як критик.

Не як людина, що каже:

«Я ж тобі казав».

Ні.

Радше як мовчазний спостерігач, що вивчає експеримент, який сам допоміг створити.

Син, який ніколи не дотримувався інструкції.

Син, який раз у раз виходив за межі формату.

Син, чиє життя дало результати, яких ніхто не міг би всерйоз передбачити.

Я сумую за ним.

За його усмішкою.

За його паузами.

За його мовчанням.

За його рішеннями.

За тими маленькими кадрами, збереженими в пам'яті, яких не вмістить жоден архів і не відновить жодна технологія.

У двадцять сім років він був капітаном італійської армії.

Але звання ніколи його не пояснювало.

Те, що робило його неповторним, було простішим.

Він був моїм батьком.

Тихою частиною мого існування, поки решта світу змагалася, хто наробить більше шуму.

І тому я писатиму йому.

Туди, де б він не був.

Чекай на мене.

Але ще не зараз.

Є ще недороблена робота.

Є ще нерозгадані таємниці.

Є ще історії, які треба написати.

Одного дня я прийду.

І коли прийду, ми посміємося разом.

Не з успіху.

Не з поразки.

З абсурдності цієї подорожі.

Бо прожитий досвід може розповісти історії, з якими уява ніколи не зрівняється.

Прощавай, тату. Поки що.

Твій син,
Ferdinando